

Sygnatura akt II C 166/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca Sędzia SR A. S.

Protokolant st. sekr. sąd. M. R.

po rozpoznaniu w dniu 16 stycznia 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 3363,32 zł (trzy tysiące trzysta sześćdziesiąt trzy złote trzydzieści dwa grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zwraca powódce ze Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi kwotę 226,42 zł (dwieście dwadzieścia sześć złotych czterdzieści dwa grosze) z kwoty uiszczonej w dniu 7 września 2017 roku, zaksięgowanej poz. 500020454128 tytułem różnicy między wydatkami pobranymi od strony a należnymi;
4. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 498,07 zł (czteryście dziewięćdziesiąt osiem złotych siedem groszy) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt II C 166/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 3 marca 2017 roku J. K. reprezentowana przez pełnomocnika będącego adwokatem wniosła o zasądzenie na swoją rzecz od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 6.591,60 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 stycznia 2017 roku do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 30 września 2016 roku uszkodzeniu uległ samochód marki M. (...) o nr rej. (...), będący własnością powódki J. K.. Na mocy ważnej umowy OC odpowiedzialnym jako ubezpieczyciel jest (...) Spółka Akcyjna. Pozwane Towarzystwo (...) wypłaciło powódce odszkodowanie do łącznej kwoty 16.773,15 zł. W ocenie powódki należne jej odszkodowanie winno wynosić 23.364,75zł. Dochodzona pozwem kwota stanowi różnicę między rzeczywistymi kosztami naprawy pojazdu, a kwotą wypłaconą przez pozwanego.

/pozew k. 2-6, pełnomocnictwo k. 7/

W odpowiedzi na pozew z dnia 29 maja 2017 roku pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. reprezentowany przez pełnomocnika będącego radcą prawnym wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów

postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady, a jedynie wysokość szkody wskazaną w pozwie. Wyjaśnił, że wykalkulowana przez niego kwota odszkodowania w wysokości 16.773,15 zł jest kwotą wystarczającą do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody.

/odpowiedź na pozew k. 33-34v, pełnomocnictwo k. 35, odpis KRS k. 35v-37v/

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron pozostały niezmienione.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 września 2016 roku w Ł. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ pojazd marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność J. K.. Sprawca zdarzenia objęty był tego dnia ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W..

(okoliczności bezsporne)

Pismem z dnia 28 października 2016 roku pozwany potwierdził zgłoszenie szkody w wyniku zdarzenia z dnia 30 września 2016 roku.

(kserokopia pisma k. 18)

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał i wypłacił na rzecz powódki odszkodowanie w łącznej kwocie 16.773,15 zł tytułem kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu.

(bezsporne, kserokopia pisma pozwanego k. 28-29)

Ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy powstałych w dniu 30 września 2016 roku uszkodzeń pojazdu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), przy zastosowaniu części oryginalnych z logo producenta, średniej stawki netto za roboczogodzinę w lokalnych warsztatach naprawczych (poza siecią dealerską) w wysokości 95 zł netto wynosi 20.136,47 zł brutto.

(pisemna opinia biegłego sądowego R. G. k. 66-68 z zał. k. 69-72, ustna opinia uzupełniająca k. 86-87)

Poczynione ustalenia faktyczne Sąd oparł na powołanych dokumentach, których prawdziwość nie została zakwestionowana przez strony, oraz w oparciu o opinię biegłego w zakresie wyceny pojazdów i mechaniki pojazdowej.

Wobec treści żądania powódki i ustalonego stanu faktycznego, kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie miała opinia biegłego na okoliczność ustalenia ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu przy uwzględnieniu uszkodzeń powstałych w wyniku zdarzenia z dnia 30 września 2016 roku. Opinia biegłego w całym swoim zakresie jest rzetelna, sporządzona zgodnie z wymogami specjalistycznej wiedzy i zawiera pełne i fachowe ustosunkowanie się do pytań Sądu oraz wątpliwości strony powodowej. Biorąc pod uwagę jej podstawy teoretyczne, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków Sąd uznał sporządzoną opinię za w pełni miarodajną i wyczerpującą.

Odnosząc się do zastrzeżeń powódki biegły wyjaśnił, że nie miał możliwości dokonania oględzin pojazdu, który został sprzedany przez powódkę w stanie uszkodzonym. Biegły zapoznał się jednak z dokumentacją fotograficzną pojazdu. Na podstawie zgromadzonego materiału biegły wyjaśnił, że można było ustalić jedynie uszkodzenia prawej strony pojazdu w wyniku przedmiotowego zdarzenia, brak było podstaw do ustalenia uszkodzeń lewej strony pojazdu powódki. Nie można też było stwierdzić uszkodzenia sterownika silnika. Biegły wyjaśnił nadto, że tablicę można było naprawić i ten koszt został w opinii uwzględniony, podobnie jak ustawienie pojazdu na ramie i pomiar przodu.

Po sporządzeniu przez biegłego opinii ustnej uzupełniającej ostatecznie żadna ze stron nie kwestionowała opinii biegłego sądowego.

Pełnomocnik powódki wnosił o dopuszczenie dowodu z przesłuchania powódki na okoliczność konieczności i celowości naprawy pojazdu, rozmiarów szkody i kosztów naprawy. Wniosek w takim kształcie Sąd oddalił. Konieczność i celowość naprawy była w niniejszej sprawie bezsporna, zaś określenie rozmiaru szkody i uzasadnionych kosztów naprawy wymagały wiedzy specjalnej, zatem zeznania powódki nie mogły być przydatne dla dokonania ustaleń istotnych dla rozstrzygnięcia.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo w części zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 822 § 1 kc, przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

W myśl z kolei art. 363 § 1 kc naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W myśl art. 363 § 2 kpc, jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Zgodnie z treścią art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. DZ. U. z 2013r., poz. 392) poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej (OC) może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia (art. 34 ust. 1 powołanej ustawy).

Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej (art. 36 ust. 1 powołanej ustawy).

Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody, unormowanej w Kodeksie cywilnym. Odpowiada on zatem za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynika. W tych granicach naprawienie szkody, zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania, winno objąć pełen koszt przywrócenia stanu poprzedniego – pełen koszt naprawy pojazdu (art. 361 § 1 i 2 k.c.). Zauważyć w tym miejscu należy, iż zgodnie z treścią przepisu art. 361 § 2 k.c. statuującego zasadę pełnego odszkodowania, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty (utracone korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze).

Naprawienie szkody może polegać na przywróceniu stanu poprzedniego lub na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej. Wybór jednego ze sposobów naprawienia szkody ustawodawca pozostawił poszkodowanemu (art. 363 § 1 k.c.). Zarówno w literaturze, jak i orzecznictwie podkreśla się, że ubezpieczyciel w istocie jest zobowiązany tylko do odszkodowania pieniężnego, zarówno przy restytucji dokonanej przez osobę trzecią na zlecenie poszkodowanego lub przez samego poszkodowanego, jak i przy spełnieniu roszczenia o treści pieniężnej (tak Sąd Najwyższy w wyroku

z 29.01.2002r, V CKN 682/00, LEX nr 54343). Powódka takiego wyboru dokonała, żądając od pozwanego wypłaty odpowiedniej sumy pieniężnej. Istota sporu w niniejszej sprawie sprowadza się właściwie do ustalenia, jaka jest odpowiednia suma pieniężna, którą powinien wypłacić powódce pozwany zakład ubezpieczeń.

W wypadku częściowego uszkodzenia samochodu, tj., gdy wysokość kosztów naprawy pojazdu nie przekracza jego wartości, odszkodowanie powinno stanowić równowartość kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego, przy czym naprawa samochodu i rzeczywiste poniesienie kosztów z tego tytułu nie jest warunkiem koniecznym dla dochodzenia odszkodowania (tak Sąd Najwyższy: w wyroku z 16.01.2002r, IV CKN 635/00, opubl. L.; w wyroku z 16.04.2002r, V CKN 980/00, opubl. L.; w wyroku z 16.05.2002r, V CKN 1273/00, publ. LEX nr 55515).

Kierując się przytoczonymi wyżej względami, wysokość szkody określić należało na kwotę 20.136,47 złotych. Różnica pomiędzy kosztami naprawy obejmującymi całość powstałych uszkodzeń w wysokości 20.136,47 złotych a świadczeniem dobrowolnie wypłaconym przez pozwanego w wysokości 16.773,15 złotych wyniosła 3363,32 złotych i taką kwotę Sąd od pozwanego zasądził na rzecz powódki.

Dalej idące żądanie pozwu w zakresie odszkodowania za poniesione koszty naprawy przedmiotowego pojazdu podlegało oddaleniu jako nieznaające poparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Odsetki od zasądzonej kwoty zasądzone zostały zgodnie z żądaniem powódki na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. Stosownie do art. 817 k.c., zakład ubezpieczeń obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie dni trzydziestu, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku, a w każdym razie nie później niż w ciągu 14 dni od wyjaśnienia okoliczności koniecznych do ustalenia jego odpowiedzialności. Wypłatę odszkodowania w terminie dłuższym niż 30 – dniowy należy traktować jako wyjątek, usprawiedliwiony jedynie szczególnymi okolicznościami danej sprawy, a nie jako regułę.

Mając na uwadze fakt, że pozwany potwierdził zgłoszenie szkody w dniu 28 października 2016 roku, należało żądanie powódki w zakresie początkowej daty odsetek od dnia 10 stycznia 2017 roku uwzględnić w całości.

Sąd orzekł o kosztach procesu na podstawie art. 100 k.p.c. rozliczając je stosunkowo. Zasądzona na rzecz powódki kwota stanowi 51,02 % dochodzonego roszczenia, w takim stopniu wygrała ona sprawę i w takim procencie pozwany powinien ponieść koszty procesu. Łącznie koszty wyniosły 4537,58 złotych. Strona powodowa wydatkowała 2720,58 złotych (w tym: 330 zł tytułem opłaty od pozwu, 1800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa i 573,58 zł wynagrodzenia biegłego). Natomiast strona pozwana poniosła koszty w kwocie 1.817 złotych (w tym: 1800 zł tytułem kosztów wynagrodzenia pełnomocnika, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa).

Stawka wynagrodzenia pełnomocnika powódki została ustalona zgodnie z § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r poz. 1800), zaś stawka wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego w oparciu o § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r poz. 1804), a opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 złotych na podstawie załącznika do ustawy z dnia 16 listopada 2006 roku „o opłacie skarbowej” (Dz. U. Nr 225, poz. 1635 ze zm.).

W rezultacie, ze względu na wynik postępowania, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 498,07 zł tytułem kosztów procesu.

Na podstawie art. 84 ust 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2016r poz. 623), Sąd zwrócił powódce ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi kwotę 226,42 zł tytułem różnicy między wydatkami pobranymi od strony a należnymi.